

DEN ABSOLUTE RELATIVIST OG ANDRE FORTE-
LLINGER -

DEN ABSOLUTE RELATIVIST

Han hadde satt seg i veikanten ved krysset utenfor byen på en stol. I hånden holdt han en stor kjøkkenkniv som var veldig skarp. Mot stolen var det plassert en vedøks. Av og til visste han frem en pistol. Tilskuere hadde begynt å komme til og politiet var tilkalt til stedet. Pressen var også ankommet. Politiet begynte så å forhandle og det virket som om det begynte å komme noen vei. Man kunne lese absolutt ingenting om ham ut av dette. For det hadde ikke skjedd noe, det hadde ikke utviklet seg noe. Det var noe som man ikke kunne reagere på og som ikke fremkalte noe i deg. Ingen fremmed årsakssammenheng skulle kunne ta poenget hans fra ham. Ingen relasjon overtok hans bevissthet med ord, argumenter og ideer. Han var sin egen realitet, ene og alene. Det var ingen sammenheng mellom det sette og seeren. Det er ingen sammenheng mellom realitetens fenomener. Det er ingen sammenheng mellom min realitet og deres realitet. Vi misforstår hverandre som forklaringer, mens vi er realiteter. Det er ingen sammenheng mellom årsak og virkning. Dette var hans virkelighet og han kunne avslutte den når han ville, slik han selv ville. Den uttrykket bare det han hadde bestemt, og den var ansvarlig kun så langt han var enig. Dens årsak og vesen var et synonym for de deler av ham som han selv hadde full innsikt i. Det var feil og ekspropriere andre uttrykk for en hensikt, en årsak, en vilje. Det er ingen andre koblinger mellom mennesker enn overgrep.

- Jeg har vært med på å marginalisere andre, og nå er jeg marginalisert selv, sa klasseforstanderen hans på gata - hun hadde fått kreft.

- De var udugelige, du er syk, sa venninen hennes.

- Det skjønner ikke folk, sa Aud.

- Da vet du hvordan de følte det, sa Aud Skarhols vennine.

Alminnelige menneskers moral, som hun selv hadde vært en del av, uten å vise tvil eller nåde, var altså begrenset og strakk ikke til. Aud Skrahol hadde aldri tvilt på det folk snakket om, det var det liksom ingen grunn til, og nå visste alle at hun, som hadde satt mangelarbeiderklasseramp på plass og lært små livsgnister at man ikke var på skolen for å lære, men for å bli rangert for livet, hun hadde nå kreft.

Hun kunne bare forstå gjennom å erfare det samme selv, og den erfaringen avhang igjen av en status som kunne endre seg om femten år, når det ble mer åpenhet om kreftsykdommen. Kanskje kunne maktmennesket ikke handle godt uten vonde erfaringer, som igjen var relative og tilfeldige? At de bare kunne lære noe gjennom en selvmedlidenhet som forsvant straks de kom seg opp på bena igjen og fortsatte å tærrge og plage.

Avhang det at han fikk høre at "Han aldri måtte ta i en bok" av skjebnen? Og var skjebnen status-orientert, og ikke minst, var skjebnen og flaks egentlig andre ord for samfunnsinstitusjonenes struktur? Han lærte gjennom deres behandling av ham, og de lærte gjennom deres behandling av ham - var det virkelig så enkelt?

Vidje Hansen lot som om han ikke skjønnte hva han mente med klagesaken sin mot psykiatrien:

"Det kan synes som om han ---".

"Det kan også virke som om han føler seg ---"

Vidje fikk ham til å føle seg dum i en offisiell klagesak. Tenk hvilket vidunderlig demokrati med religionsfrihet og ytringsansvar vi har, som lar personale vitse og bruke hersketeknikker for å få ulovlig tvangsinnlagte til å føle seg som om han ikke har forstått noe som helst, i sin egen klagesak! Den andre legen forsto hva han pratet om, men konkluderte med at han var behandlet i tråd med retningslinjene i psykiatrien på den tiden (han så på loggføring av blodprøver for å bevise det -). Så når han ville gjenoppta saken sa han bare at det ikke var noen grunn til å endre diagnose.

I begge tilfellene kom han med konklusjonene "Uten å ha møtt eller undersøkt vedkommende personlig".

Det var han sikkert stolt av. De som hadde møtt og undersøkt ham personlig så iallefall grunn til å endre diagnosen. Begge svarene på klagesaken hans var useriøse. Den ene vitset og bøllet og den andre forholdt seg til blodprøver tatt for nesten ti år tilbake.

Ingen av dem visste noe om ham. De kjente ham kun gjennom den gamle diagnosen, men den var nå endret. Dermed var slike kontor-tyranner som Vidje Hansen og Jon Olav Skavhaug sin makt over ham brutt. De var ikke ufeilbarlige oevrmennesker lengre. Det fantes andre perspektiver, det fantes andre behandlingsmetoder. Han var et tilfelle fordi de hadde gjort ham til det. De kunne ikke lenger skade ham. Avstanden i tid var ikke det eneste viktige. Avstanden mellom slik han ble møtt var også viktig. Han hadde fått endret enotung Paranoid Schizofreni diagnose med aktiv psykose. Hadde legene tatt feil av ham, hadde kanskje også andre gjort det. Og de måtte nå bevise sine meninger om ham, ikke bare konkludere med noe som de så leste opp for ham som et faktum. Alt var relativt, også legenes konklusjoner. Det visste han nå, men det visste ikke de.

- Hei! Satanister skal ikke være på St. Hanshaugen!
Mannen i 30-årene ropte aggressivt uten annen selvinnsikt enn normaliteten og mandigheten og kom løpende etter den unge, langhårede, svartkledde gutten.

- Hva gjør du her!

- Jeg skal møte noen.

- Kunne du ikke avtalt å møte de kriminelle kompisene dine et annet sted! Hvis du finner på noe faenskap så skal jeg personlig politianmelde deg! Kirken her oppe er i mur, ikke tre!

- Jeg lager ikke bråk. Beroligende og avvæpnende uten å spille på det samme nivået.

- Du vet ikke hvordan jeg føler det!

En bil dukket opp og en mann kom ut av den.

- Hva foregår her, spurte han med et oppgitt og medlidende smil.

- Er det deg han skal møte!

- Regner med det.

- Ikke vær så tøff du heller! Dere er to kriminelle tapere begge to! Hvem måtte du ha sex med for å få den bilen!

- Jeg betalte den med egne penger, tenk det.

- Sikkert fra narkotika salg!

- Tanker om andre, sa den svartkledte stille.

- Tanker!

- Hans tanker bare refererer til det han har sett i media og ikke forstått, sa mannen som hadde kommet til.

- De bekrefter seg selv.

- Dere vet ingenting om meg og jeg vet alt om dere!

Den sinte borgeren gikk over lyskrysset med alle de peneste jentene i byen og sa like sint, men nå fattet for å få forståelse til en ung jente i tjue-årene:

- Hva gjør en Satanist her oppe på St. Hanshaugen hvor vi bor!

- Han er ikke Satanist. Han er forfatter og han kommer til å bli flink.

- Da må han aldri få --- tjent penger da --- ihvertfall, sa mannen nølende og redd.

- Hvorfor kler han seg sånn da?

- Han bruker vanligvis gensere i en annen farge enn sort. Han har en likedan som er blå, en som er grå, en som er fiolett, en som er rød.

- Hvorfor har ikke jeg sett ham her oppe før da?

- Du ser bare det som skiller seg ut og det er i din verden Satanisme. Og til vanlig har han langt brunt hår, og svarte bukser, men uten svart genser, og da tenker du ikke over det.

- Mer skal det ikke til for å gjemme seg bort, sa den sinte mannen, nå mer spakferdig og undrende. Han forstå enda ikke helt hvorfor han hadde blitt så lurt.

- Du kan så si, sa hun.

Bilen med de to unge guttene og kjæresten til den som eide bilen kjørte bort for å se på vedkommendes leketøyssamling.

Han satt ved Telefonkiosken i korridoren overfor matsalen på den Psykiatriske akuttavdelingen, og snakket med noen eldre kvinnelige pasienter, som lettet sin status der inne ved å opptre som lærere:

- Kanskje du er her fordi du er syk?

- Syk? Hvilken sykdom er det jeg har?

Hun strikket iveri på barneklær, mer for å bli oppfattet på en bestemt måte enn av nødvendighet eller etterspørsel; han hadde for lengst lært seg at arbeiderklassen, men også overklassen - selv om de ikke innrømmet det selv, kun så i andre det de selv følte overfor dem, og det var umulig å bevise hva man egentlig var.

- En psykisk sykdom, sa hun med en tone av latter som innså noe om ham.

- Jeg føler meg ikke syk.

- Det er nettopp det som kjennetegner psykiske sykdommer, at man ikke føler seg syk, men faktisk helt frisk, det er derfor de er så skumle.

- Da kan jeg jo ikke motbevise at jeg er syk, da!

Og det som verre er: om de kaller det syk, og ikke skiller mellom fysisk og psykisk sykdom, så kan ikke jeg hevde meg forskjellsbehandlet gjennom sykdommen.

- Du skal ikke heller kunne motbevise at du er syk. Da ville du jo nesten bestemme selv. Det kan ikke du. Du har jo ingen utdanning. Bare legene kan avgjøre hvem som er syk. Du må bare godta deres avgjørelse.

- Da er jeg helt hjelpeløs da!

Og han innså at det sanne slaveri var når slaverne hadde noen uforløst energi og øse et register og potensiale inn i.

Han var avmektig som de skrikende og skrekkslagne synderne i helvete, de trodde bare ikke på helvete lenger. Dermed var dette sant. Han hadde ikke noe spillerom, og de dempet vår vrede ved å forme og ikke ildne den.

Vi kunne ikke benekte det de sa om oss, om deres påstand ikke rommet noen mulighet for motstand; og dermed var det ikke fordommer men realitetene. Den har rett som man ikke klarer å reagere tilbake på.

Den som renser sine argumenter for spillerom, han skal mettes og han skal arve jorden.

Så satt de der. Pleie pasient og sosionom. På Kjøkkenet på den lokale botreningsenheten. De diskuterte innleggelse. Prognosen var dårlig. Men de satt der og skyldte på hverandre for å ha blitt skadet i sin dårlige oppvekst. Han hadde blitt mobbet av sånne som henne, de ressurss sterke og skoleflinke. Hun, Marit Rassdal hadde blitt mobbet av sånne som ham, de ressurssvake og skoletrøtte. Men det var bare hun som hadde rett til rettmessigharme, og det var bare hun som hadde en mulighet i Psykiatrien til å holde nede og hevne seg på ham. Om han hadde hevet seg så var det på samfunnet og det ville bare avslørt hvor ynkelig og udugelig han følte seg. Hennes hevnbehov hadde et offisielt navn, et yrke, en diagnose, et beskyttelsesbehov, en kur. Det fantes ingen bøker som avslørte hvordan de som hadde mobbet ham, tenkte. Det fantes ingen litteratur eller diagnoser han kunne kjenne seg igjen i. Han var avmektig og slik likte de å se ham. Det bekreftet at de hadde rett om ham. De klarte ikke å skille mellom den de mishandlet og mishandlingen. Samfunnet trengte de sterke, dermed kunne de ikke skrive bøker om tenkemåten deres. Samfunnets struktur umuliggjorde hans rettferdighetstørst. Hans behov for rettferdighet klarte bare å uttrykke seg som såret stolthet, som tvang, som ubrukelighet, som hysterisk atferd, som vold, som psykose, som bemerkelsesverdig atferd, som alt annet enn det det egentlig var. Hans rettferdighetstørst var transformert gjennom at han hadde blitt et produkt på grunn av mobbingen. Marit Rassdal hadde ikke blitt transformert, mobbingen gjorde henne bare sint, skjerpet hennes krefter, hun ble sikrere på hvem hun var. Han ble mer usikker på hvem han var. Hennes hevn var en myte, kjent fra film og TV, hans hevn var kjent fra rettsalene, der mordere og tyver forsvarte seg med sin barndom og sine foreldre. Hans hevn var forvridd og misbrukt, hennes hevn var gjort lettere å gjennomføre fordi ingen trodde den fantes. Hun kunne herje med ham i skjul. Men hun ville ikke måle krefter, bare overmanne og overkjøre. Marit sa hun kjente igjen tegnene, med et triumferende, ondskapsfullt smil med en undertone av stolthet og oppgitthet. Hennes mobbere var også avvikere. Da hjalp det ikke om man hadde en fraværende far og en dominerende mor. Man var en dust som ville kompensere uansett. Du kommer aldri til å få bevist at jeg hevner meg på deg, sa Marit. Da kommer folk bare til å tro at du er dum som forsøker å hevde deg ved å spre løgner og rakke ned på folk. Til og med mennesker som har utdanning og står høyere på den sosiale rangstigen enn deg. Med det sukket han oppgitt og skrev under på sin egen dødsdom da han sa ja, under press

til å "Trene på praktiske og sosiale ferdigheter" på den lokale botreningsenheten. Der ville han få oppfølging for de problemene han opplevde. Han opplevde dem som et problem. Han visste godt at arbeidsgiverne ikke ansatte mennesker som måtte trene på å stå opp om morgenen. Mennesker som ikke klarte det daglige var knapt nok mennesker, Der var han nå. Han hadde beveget seg fra å være forfatter og å være på topp i den sosiale rangstigen, til å være pleiepasient og å være nederst på den sosiale rangstigen. Han var bare en på gata. Folk la bare merke til ham om han snakket med noen. Da ble de stående og se hva dette dreide seg om. De likte å ha ham der han der han var nå. Både sykepleiere, pasienter og vanlige mennesker ville se ham som en fattig og verdiløs stakkar. Fikk han seg noe å gjøre var de snare med å ringe dit eller komme innom for å advare og for å kjeft på dem og si at "Han er ikke noe bedre enn oss". Han var slått. Alt var over. Han kjørte frem og tilbake med bussen på dagtid, lå på sofaen, og ventet på resultatet fra siste blodprøve. Så måtte han til samtaler for å bli utspurt om hvordan han hadde det. Han sa at han hadde det bra og så gikk han. De skulle sikkert sjekke at han ikke var blitt psykotisk siden sist, men denne uendelige sirkelen av dagligdagse, meningsløse og innholdsløse hendelser gjorde ham psykotisk. Han, som var Norges håp, hadde altså blitt tvunget til å trene på praktiske og sosiale ferdigheter og ble aktivisert. Det verste var passiviteten, sa de. Og trodde de kjente ham. Men det kunne de ikke og det kunne han heller ikke anklage dem for, for mens han var der var alt ennå på amatørnivå, lite utviklet. Men hans egentlige jeg var ikke å ha faste dusjedager, det visste han. Pasientene sa han var paranoid som sa sykepleierne hadde fordommer mot ham, at det var derfor han var der, helt til personalet måtte minne dem på å dusje og sa at nå fikk nesten de også faste dusjedager. Da var det som om de jekket seg ned litt. Det moderne Norge, med sine "Felles verdier" rommet både et potensiale for den lyseste Godhet, men rommet også et potensiale for den ytterste Ondskap. Det visste han. Men det visste ikke de som kommenterte på Deli De Luca på St. Hanshaugen at "Jeg veit at du har dysleksi", når de så ham lese en avisartikkel om det. Vanlige mennesker hadde bare endret hvem de hadde holdningene mot, ikke holdningene. Likte de deg ikke kunne de gjøre som de ville med deg. Slikt måtte han bort ifra. Bygde-Norge idag kokte over av Anti-Demokratiske følelser og Anti-Demokratiske virkemidler. Den menneskelige kvaliteten lå i storbyene. Dit søkte han seg, som en hjort på savannen som unnslopp rovdyrene med nød og neppe. Neste gang var han kanskje ikke så heldig.

Han begynte å prate for å motbevise det hun sa, for å hevde meg, og for å true og straffe dem, unnslippe, i en desperat babling.

- Du trenger ikke å si noe, sa sosialkonsulenten min, Bodil Naukarinen.

- Nå skal vi bare snakke med legen og få startet prosessen.

Han var et problem og ville være en ressurs, men han var bare det deres mishandling gjorde ham til.

- Nå! Skal han måtte gå taus til skafottet! sa legen humoristisk når han fikk høre hva Bodil Naukarinen hadde sagt.

- Jeg vil egentlig flytte.

- Du må få trygd før du flytter.

Stillhet i form av tanker.

- Jeg vil bare hjelpe, sa Bodil.

- Din hjelp er farlig, sa han.

- Farlig og uvitende.

- Det er sykdommen som snakker, sa Bodil.

- Feil! Det er behovet for å bli frisk igjen som snakker, sa han.

- Behovet for å bli behandlet anstendig, la han stille til.

Så gikk han inn på legens kontor og dødsdommen ble avsagt. Han var offisielt ikke et menneske lenger. Han var et løst problem.

Han var håndtert. Han var uten pressmidler overfor dem.

Som et blindt, tomt vedheng til deres virkelighet, som bare kunne reagere som grums ut av noe annet grumsete.

Der de fjerner mennesker, fjerner de sannheten om seg selv, fordi all sannhet er en optimistisk, epikureisk vekselvirkning.

- Du bor i bydelen, sa den Kvinnelige Sosionomen og beviste med det at han ikke var herre i eget liv og derfor ikke kunne tale fritt. Man er umyndiggjort ved å bo. Som om bolig er løsningen for slaven som har andre herrer og forholde seg til. Bydelen har kun et navn når du har det.

- Du bor i bydelen.

Det uttrykker hvem du er. Det er ikke byen eller forstedene, men "Bydelen" som forulemper oss og tvinger oss til underkastelse. Det er vår feil at vi ikke kan bo andre steder. Det er i "Bydelen" at tvangen rettferdiggjøres. Det er vanskeligere å flytte fra bydelen enn fra andre steder. Bydelen gjør deg til noe, den gjør som den vil med deg.

- Jeg bor på St. Hanshaugen, sa han prøvende og nysgjerrig.

- Du bor i bydelen, sa sosionomen strengt, men samtidig bittært aggressivt, som om han utfordret hennes feminine autoritet. En bydel med et navn gir deg en identitet. En bydel gjorde det vanskeligere for deg å forstå hvem du var og hva de ville med deg. Hjemmetjenesten bar preg av å bare skulle hjelpe med praktiske ting, ikke mental helse.

Forundringen var større. Du kan ikke kritisere en "Bydel", slik du kan kritisere leger og sykepleiere. Det var ikke bydelen, men dem som hindret ham i å leve som og snakke som en fri mann på gata. Man bor ikke, man oppbevares i bydelen.

De sto i en sirkel inne på en gårds plass i en bydel. I midten lå en bevisstløs kropp. Da de så ham komme forbi, kom en alminnelig utseende mann, ikke for høy og ikke for kort, med bart og blå dongeribukser, løpende mot ham. Han var både redd og sint på en og samme tid. Dette bidro til at motstand ble vanskeligere, fordi den ene følelsen beviste den andre.

- Har du sett noe!

- Nei, svarte han, oppgitt og uinteressert.

- Sikker?

- Ja! Ropte han frustrert.

Så gikk han videre.

Det ble tatt et bilde av ryggen hans idet han forsvant bort nedover gaten. De sto jo selv der inne. Likevel var han den som kom forbi. Den som var "Blitt observert på åstedet". Relativiteten i et virkelighetsbilde. Relativiteten i forbrytelse og straff.

- Vi kom jo til, sa de inne fra gårds plassen.

- Du kom forbi.

Den vestlige idehistorie, selve samfunnsutviklingen besto i å lukke igjen slike mekanistiske hull.

- Det finnes visst et stoff som fremkaller hjerneblødning, sa den ene ungdommen til den andre. De snakket halv-voksent, halv-okkult, halv-fascistisk sammen; det låt viktig og hemmelig. Mennesket var ondt fordi det hatet andressfrihet og mennesket var godt fordi det hatet andres frihet.

- Han er jo radikalisert!

utbrøt den svarte utlendingen i bokhandelen på Karl Johan midt på Egertorvet, da han så boktittelen "Tapte Illusjoner" i hyllene.

- Den har vi bare fremdeles fordi den er en veldig kjent klassiker, og den handler ikke om radikalisme eller rasisme, men tittelen avslører et bestemt verdenssyn.

- Kanskje også verdisyn?

spurte utlendingen selvsikkert usikkert.

- Det er jo helt sykt å betrakte livet fra et ståsted hvor du har gitt opp. Hvor du har tapt. Enten så er du da deprimert og hører hjemme på institusjon, godt medisinerert, eller så er du rasist fordi du har tapt.

- Det er illusjonene som er tapt, det er ikke personen som har tapt i kapitalismen. Kanskje hadde han andre muligheter.

- Man må vel skrive en ny versjon av den snart som ikke er rasistisk?

- Den er preget av den tiden så da blir den ikke like stor. Kan ikke skrive stor litteratur på bestilling.

Og da kan den ikke handle om "Tapte Illusjoner".

- Da kan den vel handle om noe annet?.

- Da er det ikke den samme boken lengre.

- Den kan jo hete noe som tyder på at det er vanlige folk, og ikke rasisten som har tapt noe?

- Vanlige mennesker idag taper ikke. De stemmer, så de taper kanskje valget.

- Jeg skulle ønske dere kunne fjerne sånne bøker. De sier jo nesten at ved å tenke rasistisk kan man komme til andre konklusjoner enn de andre rasistene, og flertallet.

Senere var jeg der pånytt.

- Har du "Tapte Illusjoner"?

- Nei, den er rasistisk så den har vi fjernet.

- Hvorfor?

- Det burde du forstå. Fordi det er sånn rasister føler seg idag, som tapere. Jeg gikk derifra med en fortvilet lengsel etter meg i nerve: etter smeltedigelen der egenskaper, typer og ambisjoner ikke var politiske, eller bare gode eller bare onde. Alle var noe. Men det var sant: normale og rasjonelle mennesker idag "Taper ikke sine illusjoner". De har statistikken og fakta. De lengter ikke, og kan derfor ikke tape. De kan ikke skape, og kan derfor ikke tape. De er noe og de vil ikke ha noe annet, bare høyere sosial status, penger, utdanning. Men det taper du ikke dine illusjoner på grunn av, du sørger for at andre taper sine illusjoner. "Å tape sine illusjoner" er å tenke som en rasist før noen vet at det er rasister som tenker sånn, fordi rasisten har mistet genialiteten. Det er ingen nye verdiendringer igjen, dermed kan vel ikke "Politisk korrekthet" bli sånn som noen i fremtiden tenker? Kan vår tids begreper tidsbindes, og gjøres til noe negativt? Frykter de bare det skapende uten noen bestemt bestemmelse til å være god eller ond? Det vi lærer av "Tapte Illusjoner" er at det er rasistisk å tenke stort, fordi hvite Europeere, og hvite Amerikanere tenker stort som "Reaksjon på kultur-fenomenet". De frykter den engasjerte i "De tapte Illusjonene". Egypternes Pyramide-filosofi tenkte stort, men den er en tro - ikke vilje, ikke romantikk, ikke genialitet, ikke psykopat-profet - ikke et magisk livssyn; Europeerne er kulturell-store, Egypterne er Sivilisasjons-store. Kultur er rasistisk, Sivilisasjon er ikke rasistisk. Hvite mennesker som tenker stort er rasistiske fordi det er en teori. De er rasistiske fordi deres "Store tanker" er moralistisk eller en reaksjon på det.

Den hvite, heterofile mann har "Tapt sine illusjoner", som et kjønns og klasse og viljesvesen. Hans vilje er nå Hatforbrytelser. Han har ingen verdier - bare blinde lengsler, derfor "Taper han sine Illusjoner". Han kommer fra gatene (universitetene og de leide værelsene er også en del av smeltingen). Egypteren kommer fra Gudene. Det moderne har likestilt kulturen: vi "Taper ikke lenger våre illusjoner", når vi ikke lykkes, vi er ikke genier, det betyr ikke så mye, vi kommer ikke til å bli husket likevel. Og ingen vil at vi skal bli husket (det smaker av stormannsgalskap). Rasister blir ikke husket. Det blir bare geniene. Les bøker, ikke politiser fortidens kultur - den er ikke politisk og verdibasert, den er også like mye genial og guddomsbasert. Man taper sine illusjoner ikke fordi man er rasistisk, men fordi kunstnerens uforløste krefter har sviktet deg; men nåtidens kunstnere mister ikke sin inspirasjon fordi den er ikke guddommelig og de lever ikke elendige liv: de videreutdanner seg til helse og sosialarbeidere. "Tapte Illusjoner" det er å ville leve som en ting til fulle (i en tidsalder hvor bare kompromissene godtas), og ikke måtte gi opp det som gjorde deg til noe mer enn andre - og bli gjennomsnittlig! For uten sin genialitet er kunstneren bare videreutdannet.

- Om det ikke er Afrikanere med i boken, så er den jo rasistisk, sa mannen i bokhandelen.

- Om det var Afrikanere med i boken vill den ikke hett "Tapte Illusjoner", men "Reddet fra skråplanet".

Tapte Illusjoner er genier som ikke fikk innfridd forventningene.

- Da var de kanskje ikke genier.

Lunt smil.

- Jo, men den kom med en pris.

"Illusjon" det er ifølge "Kultur historiske årstall", en falsk forestilling, en forventning som ikke kan oppfylles, og idag er det bare rasister og satanister som opplever det. Alle andre utdannet seg og stifter familie og stemmer.

Rettigheten våre i det multi-kulturelle Demokrati gjør at våre forventninger oppfylles. Også pasientene på Psykiatrisk avdeling tenker at de har fått sine forventninger innfridd, de vil heller ikke være rasister. Den som tenker selv idag, må nødvendigvis være anti-humanistisk, og må også derfor ha "Tapt sine illusjoner". Rasistene har ikke tapt noe, de er bare tapere.

En Afrikansk Kvinne sa retti fjeset på den unge mannen i bokhandelen:

- Vet du hva den boken handler om?

- Tapte Illusjoner? Sikkert noe farlig?

- Du er uvitende som opplever det sånn. Det betyr at Genialiteten kommer med en pris.

Hun kunne ikke fjerne fenomenet, men hun ville ikke tape overfor det heller, derfor begynte hun å beskytte det. Heller representere faenskapet enn å være uvitende om det. Prisen for Genialitet idag er forresten rus.

- Jeg vil kjempe mot den skjulte undertrykkelsen i Norge idag.
- Du sutrer.
- Du må jo sette argumentet ditt i samsvar med det jeg sier.
- Det var jo det jeg gjorde.
- Nei, du bare koblet sammen argument og motargument, uten å reagere på det som primærreaksjon, som er personlig, men istedetfor reagere på det som sekundærreaksjon, som er kollektivt og offentlig.
Den kamp jeg utkjemper fortøner seg annerledes sett fra dette utsynet og denne vinkelen.

Barnesinnets sikre analyse som vet at det er til, gjennom det de gjør det til, og som vet hvorfor det er, gjennom det de nekter deg å være, og som vet at det har rett, gjennom det de ikke unnder deg. Lidelse og melankoli gir deg kunnskap, i en tidsalder som frykter, forakter og misunner annen kunnskaos enn den samfunnet representerer. De respekterer deg ikke som en som har kunnskap, de kan bare respektere deg som en de behandler. De er avhengig av å se meg som syk for å kunne møtes som jevnbyrdige. Det de idag frykter som radikaliserste ekstremister, det er egentlig noen som har funnet frem til kunnskap, på andre måter enn de aksepterte. Kunnskap idag, det er normalitet. Også geniene og næringslivstoppene må være normale. De kan ikke tenke, bare reagere på det de må protokollføre for å dempe ned aggresjonen. Det er den byråkratiske kjærlighet. Protokollført kjærlighet. Kunnskap idag er evner som bare beviser samfunnet, om det i det hele tatt beviser noe. Samfunnets positive begreper som kjærlighet, på overflaten, stempler deg som Satanist når du bryter ut av de negative begrepene som sosial status, på undersiden. Rettferdighetstørsten treffer ikke målet, bare møter det den selv er eller har behov for å være. På utføringsarbeidsplassene følte sjefene seg så overlegne deg som menneske at de bare kastet papirlappene du gjorde notater på øverst i søplebøtta, uten å rive det i filler eller trykke det lengst ned først. Det oppsto en usynlig mur mellom de ansatte og lappen. De ville ikke vise at de var bekymret og tok ham på alvor ved å ødelegge beviset. Kast, bare kast visittkortene og spesialskolesøkna-dsskjemaene de gir deg, der de hører hjemme, i søpla.

Det som radikalisererte min mor til å utdanne seg, bortsett fra at hun ble overkjørt, var den stille, bitre, skuffende fotvilelsen i å ikke kunne vite hva som feilte sønnene dine, selv om hun visste hva de hadde opplevd. Å aldri kunne vite sikkert; bare oppfatte tegn, symboler, fornemmelser, halvtygde følelser; å bare kunne lyve, hykle og manipulere. Å alltid måtte dilte etter. For så å vite at det du opplever ikke vil komme i media, fordi det er deg det skjer med. Idag stopper de kulturhistorien ved å forebygge. De forebygger kulturhistorien.

Andre Gjennomskrivning

Han lå på hender og knær i et fysisk og åndelig rom, omsluttet av et totalt mørke, forslått og elendig, han var beseiret. Han ante ikke hvor han var eller hvordan han var kommet dit. Mørket i rommet var bestående av ingen andre partikler enn mørket selv, det virket ikke å være del av noe, hadde ikke i seg noe form for åndelig lys som kunne springe ut av det som en eksplosjon. Rommets mørke og form var av åndelig karakter fordi det var slike følelser det vakte i ham. Likevel, om drivkreftene i rommet var Åndelige, følelsesmessige, kanskje Biologiske tenkte han plutselig, så var det et fysisk element involvert. Han forsøkte å reise seg ut av elendigheten, øynene blundet og stakk i smerte, men han klarte ikke å komme seg opp - ikke før han hørte stemmen tale til ham; da resitte han seg opp og ble sittende på bena, brukte lår og legger som støtte. Stemmen, en aggressiv, hylende, skjærende stemme brøt ut: - Så der ligger du, ja! Ditt verdiløse krek! Du er en idiot! Du er en taper! Du hører hjemme på institusjon! Du må bare ikke tro at jeg er ferdig med deg, for jeg har såvidt begynt! Han spurte, mer drevet av nysgjerrighet, enn mot: - Hvem er "Jeg"? Hvem er du som snakker sånn til meg? Stemmen ropte videre: - Jeg er en demon fra helvete! Og jeg har kommet for å ta deg! Du skal dø! Jeg skal torturere deg! Jeg skal rive ut innvollene dine med en hammer til du ligger der blodig og forslått og ingen synes synd på deg, som et eneste stort kjøttstykke! Og deretter spikrer jeg deg kanskje opp på et Kors for å håne den kostelige troen din! Den du håper så inderlig skal redde deg ut av helvetes flammer! Og husk dette: du dør kun fordi jeg er istand til å gjøre det mot deg! Han forsøkte å reise seg helt opp men kjente raskt at han ennå ikke var sterk nok: det var akkurat som om det hele kun eksisterte i en falsk virkelighet, og at det lå noe annet bak dette tette mørket. Han ropte ut, prøvende: - Hvorfor har du brakt meg hit?! For det er du som har gjort det? - Feil! Igjen viser du din totale udugelighet og inkompetanse! Vi har alle gjort det! Jeg vet hvor glade dere mennesker er i å skylde på hverandre, så derfor deltok vi alle, alle Helvetes Demoner, i kidnappingen, slik at du ikke skulle ha noen stakkars alkoholiker å skylde på! - Da --- - Ja, jeg vet, sa Demonen irritert. - Da bare plukker du ut en skyldig, eller et offer, og lar de andre gå ifra. Eller du sier vi alle er idioter. Dere utpeker skyldige ut av hendelsesmassen, ut av hvirvelen av mekanismer, ut av strømmen av følelser - skyld er helt tilfeldig for dere --- - Men hvorfor har dere brakt meg hit? - Vi har brakt deg hit for at du skal lære om rett og galt! - Hvordan da? - Gjennom å underkaste deg. Det er den eneste eller kanskje også beste måten vi fant på.

Og ikke spør hvordan vi har tenkt å få deg til å underkaste deg; du er langt hjemmefra, du vet ikke engang hvor du er, sulten, blodig, mishandlet - du har allerede gitt opp.

Du har helt andre ting å forholde deg til nå.

Du lever i en Illusjon, en Drøm, det vil si; en lengsels-virkelighet. Du er ikke der du har lyst til å være, du ser ikke bak mørket, og du ser ikke hva du egentlig har å forholde deg til.

Du vet ikke engang om jeg er venn eller fiende.

- Må du ikke automatisk være fiende da?

- Ikke nødvendigvis: kanskje jeg vil at du skal lære noe og dette er min måte og gjøre det på.

Men opplæringen begynner nå:

En pause, før stemmen fortsatte, i en millitær tone:

Det er kun to punkter:

1: Du har kun mørket og meg å forholde deg til!

Du vet ikke hvem jeg er, hva som driver meg, eller hvorfor jeg egentlig gjør dette, annet enn det jeg sier til deg! Og du ser ikke bakom mørket, og kan kun danne deg en identitet ut av det! Ut av det jeg gir deg!

2: Du kan ikke danne deg denne Identiteten gjennom å tenke selv, men kun gjennom å adlyde! Du kan gjerne nå akkurat samme resultat, men kun gjennom å adlyde!

Dette er hva du har å forholde deg til! Adlyd eller dø!

Er det forstått!?

Demonstemmen fra Helvete skremsler av Ugler og Firfisleøyne i mørket, hørtes ut som et hvinende sagblad, som skjæres gjennom en kropp opphengt på en slakterkrok.

- Nei, jeg nekter! ropte han ut, desperat, uten at han forsto hvorfor. Han hadde vel ingen grunn til å frykte noe?

- Jeg vet ikke engang hvem du er eller hvorfor du dømmer meg og forlanger dette av meg! Du er en vilt fremmed! Hvordan kan du forlange at jeg skal forholde meg til dette! Dette --- vissvasset! Du kan ikke bare bortføre meg og forlange at jeg skal forholde meg til deg ---

- Jo, det kan jeg! Du sier at jeg er en vilt fremmed, men det er jeg ikke! Du vet hvem jeg er! Du tror på Gud og jeg er fra Helvete! Det gjør at jeg ikke er fremmed! Noe mer trenger du vel ikke å vite! Det gjør at jeg har rett til å gjøre dette! Det er en del av en motsetning! Nå svinger bare pendelen andre veien!

- Det finnes ingen annen vei!

- Det tror du! Fordi du tror på dine egne ideer om oss! Du tror vi er sånn som du tenker! Uansett, så ville jeg kunne gjort dette, uavhengig av om du er en troende eller ikke, for mørket får deg til å føle deg hjemme, mørket, ja!

Det gjør at du begynner å forstå hvem og hva du er! Av en eller annen grunn kjenner du deg igjen i det!

- Idiotisk, jeg ---

- Alt som nå får deg til å reagere er din mulige herre! Og det er nettopp det du gjør, reagerer, på alt!

Han reiste seg nå helt opp, sto rett opp og ned på fotbladene.

- Nei! Vi skal reise oss, protestere! Kjempe imot!

Bygge hærer ---

- Og hvem skal selge dere våpen --- mhm?

spurte demonen med sukkersøt, innsmigrende stemme.

± Forsøker du å gjøre motstand skal jeg torturere deg som jeg før har sagt!

Jeg skal skjære ut tungen din med en saks og steke den i Olje, før jeg deretter tvinger deg til å spise den! Kanskje kutte av deg det ene benet ditt og spise det på dass, mens du sakte ligger der og forblør ---

Vi skal helle varm Hesteavføring over deg! Vi skal binde deg til Hundehuset! Og vi er istand til både Åndelige og Fysiske pinsler; glem ikke det! Glem aldri det! De fysiske dør du av raskt, men de åndelige glemmer du ikke så lett! Men her inne dør du ikke - du bare våkner opp som Grisen i Norrøn Mytologi: til en ny runde med Kniver!

Du skal gå gjennom Helvetes aller laveste lag hvor du opplever ditt verste mareritt:

Totalt indre kaos, ingen å skylde på, ingenting som holder sammen, intet politi, rettigheter til alle ---

Han begynte å kjenne at han var blitt en annen og ropte ut, som et resultat av det Nye ~~Menneske~~ han var blitt:

- Aldri! Jeg er offeret her! Ikke dem!

- Du! Du har aldri vært noe offer og hvordan skal du da frigjøre deg fra denne situasjonen! Med vold? Håpløst, jeg er sterkere enn deg!

Han ble med ett sikker:

- Med Guds hjelp!

- Gud eksisterer ikke! Det er kun snakk om roller og nå er rollene byttet om!

- Det kan de ikke gjøre --- det er, jeg vet ikke --- umulig ---

Da vet jeg hve jeg gjør! Jeg kaller det en forbrytelse!

En hånlatter gjallet gjennom rommet, og forsvant innover;

nå skjønnte han at han ikke visste hvor stort det var, kanskje strakte det seg flere kilometer, ja, mil innover?

- Men hvor er domstolene? Som skal dømme meg!?

- De finnes! Løven er der! Uansett om du utsletter de fysisk, river ned alt, så alt er et totalt kaos - så eksisterer de følelsmessig, i hjertene til folk! De husker dem! Hjertet dømmer deg!

- Det er der du tar feil! Skammelig feil! Da eksisterer kun loven i deg! Som drøm, som lengsel, som forvirring, som håp, som hevn ---

Men den er ikke uttalt! Det er det som gjelder! Loven er ikke uttalt! Den er ikke en del av forholdelsen! Om du sier den høyt er "Loven" en del av din status! Og "Loven" blir en frekkhet!

- Mot hvem?

- Mot mamma, selvfølgelig!

Stemmen inneholdt en sarkasme som totalt knuste det lille som var igjen av personligheten hans, han var nå et vrak.

- Nei ---

Han begynte å gråte en tapers tårer da han innså sannheten i ordene.

Han åpnet og lukket hendene, tafatt, igjen kjente han seg slått. Nå aksepterte han det mer og mer.

Han mumlet lavt, i et tonefall som ikke var en del av forholdelse:

- Vi skal kjempe imot, reise hærer, bygge palasser i undergrunnen --- for det er der jeg er, eller hva?

Nå var det ingen som svarte ham, han hørte ikke engang Vinden.

Kanskje var han ikke utendørs? Han satte seg ned og hvilte før han ga seg til å undersøke sine nye omgivelser.

Og idet tanken og følelsene vente seg til det, forsøkte og finne en måte og overleve på, med selvrespekten i behold, alt det han så rundt seg, forsto han at han var iferd med å legge ut på en lang reise - han hadde aldri reist før, tradisjonene hadde hindret ham i å trenge det.

Reisen var enten fra Fangenskap til Frihet eller så fra Frihet til Fangenskap. Og det hele startet i de laveste, mest ubevisste, ufornemmede lag av bevisstheten:

det hele startet med en følellesprosess.

Men alle følelser avhang av den fysiske virkelighet, fordi Sannhetene eksisterer ikke inne i hodene våre, men utenfor hodene våre.

Skrevet opprinnelig i 2001 eller 2002 - så ødelagt.

Skrevet på nytt igjen i Desember 2009, som en rask skisse, mer som en Intellektuell prestasjon enn Åndelig og Kunstnerisk Inspirasjon.

Siste linje lagt til, fordi forfatteren innså sluttens begrensninger, 11. Januar 2014.

- Skal vi kanskje se litt på nyhetene, spurte Bjørg, moren til Morten, nabogutten som vokste opp på bondegård.

- Så får vi litt voksen-underholdning midt oppi all denne ropingen og skrikingen på Barne-TV.

Hun brukte fjernkontrollen (hjemme hos ham hadde de ikke råd til det engang), for å øke lydstyrken, men hun angret kanskje på det like etterpå. Nyhetsankerets stemme leste opp kveldens hovedsaker til seerne:

- Stamme i Afrika påstår de har hatt besøk av Rom-vesener!

- Ha! Sprøyt! Bjørg lo og freste ordene på en gang.

- Det der med Rom-vesener kommer jo fra billige tegneserier på 1930 tallet! De ble masseprodusert i USA! Alle vet jo det!

Hun strikket rolig iveri på det som skulle bli et plagg til en nyfødt, og forholdt seg rolig, men avventende.

- Hvorfor skal det være annerledes bare fordi det skjer i Afrika nå? Hvem er det som har påvirket de stakkars Afrikanerne?

Hun sukket og ristet på hodet med en innsikt han følte mer avslørte noe om hennes klassetilhørighet, enn en reell innsikt i virkelighetens mekanismer, men slikt hadde han tatt feil angående tidligere.

Nyhetsankeren fortsatte da saken ble opplest:

- Degon folket i Afrika har tradisjoner der de har hatt besøk av andre planeter som kom med Kunnskap. De feirer det hvert femtiende år ---

- Akkurat, derfor får vi høre om det akkurat nå. Bjørg skjønnte nå hva hele hallusinasjonen dreide seg om. Det var den Hvite manns fornuft mot andre folkeslags primitivitet, og denne fornuften kunne jo kun sies å ha skadet Psykiatriske pasienter, så da var det vel ikke så farlig?

- De skal vel ha seg en liten fest nå, sa hun med en liten humrende sarkastisk latter.

Han følte seg beskjemet over menneskene han vokste opp sammen med, han hørte ikke hjemme blant dem, men hadde ingen evner som gjorde at han kunne vokse ut av det sosiale laget, gjennom utdanning. Han ville dermed aldri få bekreftet seg selv, det kunne en kun gjøre gjennom å tilhøre et miljø eller lag, men han ville måtte føle lidelse ved hvert eneste av deres utsagn fordi det sto i kontrast til ham selv.

- Stjernen, sa Mannen i fjernsynet for å overbevise oss, de besøkende kom fra er ikke synlig fra Jorden, og ble heller ikke oppdaget før rundt 1850 ---

- Da kunne de liksom ikke ha visst om den stjernen, da. Uvitende Afrikanere, sa Bjørg nå mer ettertenksomt, Men hun avsverget ikke sin kultur, sin sosiale status, sin verdighet, så lett. Hun sto over andre, ikke bare fattige barn i Afrika, men også andre Nordmenn; alkoholikere, psykiatriske pasienter, problembarn. Politiske holdninger var det vanskeligere for ham og si noe om? Hva stemte en som følte seg overlegen ved Politiske valg?

Så sa de noe om Pyramidene; at de var basert på lengden av et år, og på PI, og på usikkerhetsstelementet og på Relativitetsteorien. Det hele føltes som en veldig, Okkult Åpenbaring, som vasket vekk alle vante Europeiske konsepter om motsetninger mellom følelse og fornuft, og lignende tanker de store Europeiske Tenkerne hadde spekulert rundt.

- Egentlig er det der noe fornuftig, skjøt Bjørg raskt inn da hun leste tankene deres. Han hadde alltid både ergret og forundret seg over den evnen til å lese tanker hos voksne.

- Alt det der ble jo oppdaget av oss, det kunne jo ikke de ha visst noe om! Tull!

Hun ble forarget når hennes sosiale status, hennes overlegenhet overfor alkoholikerne og pleiepasientene, som var bygget opp rundt den hvite Europeers kultur, ble utfordret; hva var da hennes rolle i det hele? Bare gjenoppdage gamle oppdagelser? Videreutvikle dem?

- Jeg vet ikke, sa Morten tvilende.

- Det er akkurat som i Rocken, mye er brukt før, selv om det egentlig kom inn mye senere. Det har iallefall jeg tenkt mange ganger.

Det var så langt hans Bondevett kunne strekke seg for å forklare den utfordringen han sto overfor, og han erkjente nok en gang hvor mye erfaringer og bakgrunn betydde for enkelte, hvor vanskelig de kunne heve seg over og forbi det.

- Nei, Morten, det er ikke brukt før, for da hadde jeg visst om det.

Det der er å lure seerne. Om ikke Egypterne oppdaget det, så kom

Rom-vesenene med kunnskapen. Like håpløst uansett! Hva er verst!?!

Hennes virkelighetsbilde ble omrokkert uansett, og han forsto hvor mye virkelighetsbilder avhang av kunnskap, kunnskap som kunne være feil. Og bak alle virkelighetsbilder så lå det interesser, i dette tilfellet, behovet for å være overlegen. Kanskje lå det genetisk i den Europeiske Rase? Han hadde hørt historier om stammer på bortgjemte øyer som aldri hadde sett en hvit mann, og trodde på dem som Guder. Nettopp slike historier vi idag ville stemplet som Rasisme, men som likevel eksisterte. Hele den kulturelle og religiøse forhistorie handlet om sosial status, verden over var det Bønder og Aristokrater samfunnene besto av, og disse sosiale skillene ble rettferdiggjort og opprettholdt av kunnskap, som Romvesener og fattige Afrikanere.

Dette skjønnte Bjørg, hun ville ikke at samfunnet skulle gå under, så hun sa:

- Det der har vi jo alltid visst, det har bare blitt holdt nede av Kirken. Det er egentlig vi som står for det. Bare at vi liker ikke å prate høyt om det, fordi feil folk kan misforstå.

Han ble alltid sint over slik språkbruk, men samtidig lurte det ham.

Hans personlighet var slik at det stimulerte noe i ham, følelser som holdt opprørslysten i sjakk, resten ble møtt med tåregass og vannkanoner.

Stemmen i TV-ruten sa:

- PI ble ikke offisielt oppdaget før 2000 år senere. Kjennte virkelig Egypterne til det?

Bjørg protesterte øyeblikkelig, nå var det fornuftens røst som talte:

- Det er imponerende at de klarte og bygge det av andre grunner enn PI.

Vi har jo Stonehenge, der snakker man aldri om Romvesener, hvorfor trengte de der nede det da?

Plutselig kom hun på noe og hun ristet på hodet igjen denne gangen irritert:

- Degon-folket --- de er jo dyktige Håndverkere. Det der er jo skjævt fremstilt. De blir jo fremstilt som tullinger som tror på Ufoer, mens egentlig er de et kulturfolk.

Hun lo av det hele nå. Hos Europeerne var det de rike og de normale som drev verden fremover (dette trøstet også hun som gårdskjerring seg med), ikke folk som trodde på, eller trengte hjelp av ufoer til noe som helst.

- Over hele verden finner vi slike fremstillinger av besøkende fra andre verdener --- sa stemmen fraaOslo interessert.
- De fremstiller jo andre folkeslag som tullinger! Som uvitende, overtroiske tullinger! De burde jo vite bedre!

Nå hadde hun kommet seg over det første sjokket, og fått tatt seg sammen, den offisielle masken kom på, den som tenkte fornuftig, ikke hadde, eller ikke viste sine problemer for andre, hadde penger, og alltid evnet å fremstille sin mening som en som hadde tenkt lengre. Offisielt var han rasist, grunnet hennes og Mortens, naboguttens, sosiale status. Men nettopp grunnet denne statusen og det som holdt den sammen, kunnskapen, beviste nå, gjennom sitt sammenbrudd, at det var hun som var rasist. Eller, så han tydelig, hun hadde både Rasismen og Anti-rasismen i seg. Kanskje han også hadde det? Kanskje var hans status feil? Men han ble ikke enig med seg selv om det ene var ekte og det andre kun en metode? Kanskje var hun både rasist og anti-rasist som desperat holdt oppe sin selvkontroll og posisjon i virkeligheten gjennom både rasistisk og anti-rasistisk kunnskap? Han grunnet over dette mens Bjørg plukket opp fjernkontrollen og fnyste irritert:

- Jeg skrur av! Du kan jo begynne og tro på Ufoer og slutte og tro på meg! Du må høre på voksne, Ivan!

Hun studerte ham oppmerksomt og intenst mens hun sa det siste, hun lot ham ikke slippe unna, selv i tankene skulle hun være med ham. De så hva han tenkte på, det ville hun bare gjøre helt klart.

De fikk ingen brus, eller noe å bite i idag, nok en dag på jord.

Han tenkte i det han forlot dem at han ville aldri kunne få et forhold til andre basert på sannheten. Og Sannheten, hva var nå det?

Både det at Degonfolket var Uvitende om de trodde på Ufoer, og det at de var dyktige håndverkere var Sannheten, og det var vanskelig og si om disse to faktaene motbeviste eller utfylte hverandre.

Han spaserte hjemover oppmuntret av det han hadde hørt og sett. Om han ikke hadde kommet noe nærmere og finne ut hva som var Sannheten, hadde han fått en avstand til den, som gjorde at han ikke så lett ble påvirket av den. Solen fulgte ham hjem, men den kunne ikke lenger bevise annet enn Vitenskapen, men alminnelige mennesker ute i Samfunnet følte seg likevel bedre enn andre og handlet deretter, uansett hvilke fakta Vitenskapen brakte til bordet.

Første Gjennomskrivning

Han spaserte rolig, fordi han var godt forberedt gjennom et tiårs prosessering av fragmenterte følelser og visste hva som skulle komme, nedover en gate, som på forskjellige tidspunkter i opplevelsen fortonet seg svært ulikt:

en forlatt landsbyvei med trestumper ødelagt av storm og årenes gang, en søylehall i ruinene av enfortidsby, et fjernt imperium i en glemt fortidig eller fremtidig sivilisasjon.

Det kunne være alt dette, eller noe helt annet, for det hele utspant seg på et følelsmessig, intellektuelt og åndelig nivå.

Han så dette planets synsvisjoner og lukt og farge, dets stemninger, like bra for seg med åpne eller lukkede øyne, kanskje bedre med åpne, når mørket eller lyset i værelset han befant seg i, fargela følelsene.

Isenesetelsen av denne situasjonen skjedde raskt og plutselig, nesten på instinkt, som det instinktet en bruker når en har en sterk følelsmessig eller åndelig opplevelse, en dag poenget, den filosofiske hensikt og mening bak denne situasjonen oppsto. Han hadde, bestemt seg for å føle seg utvalgt av makter utenfor hans umiddelbare kontroll, som bakgrunn for denne situasjonen, selv om det ville vekke, for ham, negative følelser i den delen av myndighetene, helsevesenet, som tok seg av de som hørte hjemme i denne kategorien - eller kanskje ville han like gjerne med like stor tyngde føle at han ikke var akillet på av krefter et menneske styrt av tidens og dødens fortærende krefter, det hadde ingen større betydning for denne saken.

Så til saken - de oppløse og knuste følelsenes opplevelse av virkeligheten:

Den vedvarende og følelsmessig stressende, utkoblende, opplevelsen av det absurde og meningsløse hadde vært der i ham en stund nå, årsaken som hadde fremkalt den i utgangspunktet var presset i bakgrunnen, nær sagt fortrent, hadde han oppdaget da han i stunder av oppglødd ekstase fra roten i nervene ved virkningen bestemte musikkstykker og komposisjoner hadde på ham nå var den allestedsnærværende, som et vedheng, fysisk sett, eller en demon hadde utsett seg til rollen som hans personlige og dypt engasjerte torturist, glemt og forlatt av Gud og Englene, utstøtt av satan og hans engler - en flyktning i underverdenen en ensom demon.

For å formulere utgangspunktet for hans historie enkelt og lettfattelig:

Denne ensomme utstøtte demonen han opplevde nærværet av (men som kun var et fantasifoster, en utkoblende overlevelsesmekanisme, fordi årsaken var i den materielle virkelighet rundt ham) fikk ham til å føle at alt ved Livet, Menneskeheten, Historien, Naturen, Kjærligheten, ham selv, og ikke minst, den sosiale virkelighet, og hans egen fysiske og ikke minst følelsmessige virkelighet, som en uendelig, besværende lidelse.

Alt var meningsløst, til og med absurd, meningsløshetens bror, selv om det var en litt annen følelse, fordi alt var undertrykkelse, hat, frykt og fordommer.

Han ventet å møte forskjellige personer, skikkelser i løpet av sin vandring gjennom det forlatte Imperiets søylehaller, og besvare deres reaksjoner på hans utgangspunkt, hans utsagn, best mulig -

før den triste følelseslivsuttødde landeveien forlot ham, kanskje for godt, og denne visjonen trakk seg tilbake til skyggedalen, sinnets forsteder.

Mens tankene hans fløt behagelig avgårde i en døs av slumrende, underliggende følelser møtte han rundt et hjørne den første skikkelsen.

Han utbrøt for ham:

- Alt er lidelse fordi alt er fordommer! Derfor er alt meningsløst! Skikkelsen han møtte ble ikke overasket, men svarte ham istedetfor kort og saklig.

Han motsvar på skikkelsen kom umiddelbart:

- Du er enig, men vil ikke innrømme det!

Din reaksjon interesserer meg ikke! Den angår ikke meg og min sak!

Han fortsatte vandringen, alt var åpent og storslått rundt ham.

Noen minutter senere så han de svake, skyggeliknende konturene av en kappekledt figur lenger nede i veien.

Også denne fremmede karakteren fikk høre hans grunnleggende utsagn:

- Alt er meningsløst fordi alt er lidelse!

Alt er lidelse fordi alt er undertrykkelse, fordommer og forakt.

Den fremmede karakterens reaksjon kom spontant og åpenhjertig:

Han ventet i forlegenhet mens han hørte rolig på den fremmede.

Så sa han rolig og dømmende:

- Du er enig, du også som den forrige, men du vil ikke ha noen forandringer i ditt syn på tingene eller din måte og forholde deg til dem på eller din måte og gjøre ting på! Du vil at alt skal forbli ved det gamle og velkjente, det vanlige.

Den fremmede sto uinteressert igjen da han forlot ham.

Rundt neste hjørne møtte han en ny vandrer, han måtte vel kunne kalles det, han også.

- Hva med deg da?! Hva mener du om det Jeg har å si?!

Replikker og ideer ble utvekslet og vurderingen kom spontant:

- Du er også enig, jeg begynner å bli vant til det nå, men du vil at de med utdannelse, de lærde, de skolerte, skal ta seg av slike saker. Også enkeltindivider kan spille en stor rolle!

Dine oppfatninger vedkommer meg ikke!

Han begynte å føle seg selvsikker og økte motreaksjonenes intensitet i forhold til dette.

Nå gikk det lenge til neste gang han møtte noen, men etter 10 minutter i tankenes og følelsenes og minnenes og erfaringenes tapte imperium kom hun, en voksen kvinne imot ham.

Hun fortalte at hun var Grunnskolelærer i hjembyen sin og at hun hadde vært det helt siden hun fikk ferdiggjort sin utdannelse for mange år siden.

- Hva synes så du om mitt postulat, som så mange andre sikkert med rette har kalt det, hvor jeg sier at alt er meningsløst, fordi alt er undertrykkelse og hat?

Hun lo, fra et arrogant og selvsikkert utsyn hans personlighets topp punkt aldri kunne nå, og fortalte ham det, kjapt og kontant: - Javel, også du synes det er en god ide, ikke forsøk og nekt! Men du er ikke klar for det ennå. De gamle følelsene er fremdeles sterke og henger fremdeles i. Derfor ler du av meg og forsøker å undertrykke dette i deg selv og etter det; undertrykke det i meg. Hun fortsatte sin saklige argumentering uten å bli fornærmet eller vise det minste tegn til indignasjon og fortsatte selv da han forsvant, videre ut i mørket, tett og ugjennomtrengelig i søylehallen med gulvfliser av selvlysende purpurrød Jade.

Hmm? tenkte han; Til nå, har alle vært mer eller mindre enige med meg, men de har alle hatt noe større eller mindre og henge seg opp i, som et slags, om en vil være generøs - Motargument.

Han undret på når de virkelige motsetningene, personene med en karakter fullstendig ulik ham selv, i alle små nyanser og avskygninger, som ikke visste de sidene som muligens lignet ham, men gjemte dem bort i angst for hva som ville skje om verden oppdaget dem, og han undret på hva de ville si, når de dukket opp.

Den neste en ung gutt; imponerte ham ikke betraktelig mer enn de andre.

- Du er enig du og, påstår du! Men du benytter deg av helt gale metoder! Det skyldes ungdommens usikkerhet og mangel på visdom og erfaring, det er jeg sikker på, selv om jeg aldri ville sagt noe lignende for ti år siden, og det er skamfullt å måtte innrømme. Fysiologiske, Biologiske signaler ble sendt ut, og som et resultat beveget bena hans seg, og han forflyttet seg i et jevnt tempo stadig nedover og innover de åpne, brede gatene i Storbyen han nå befant seg i hvor trafikklyss pulserte og mennesker et sted midt i sine travle tankerekker stresset forbi.

Allerede ved neste møte fikk han større vanskeligheter: En samtale utspant seg for hans indre, psykologiske, segmenterte virkelighet, med en skikkelse som dukket opp fra ingensteds hen, virket det som, men som kom fra de dypeste bevarte hemmeligheter i hans omtåkede, omvandrende sjelsliv, tilsnedd og søledekket av tiårs og hundreårs omskiftelige vær:

- Alt er lidelse fordi alt virkeligheten består av er lidelse og fordommer! Det er de eneste følelser og reaksjoner vi evner å ha!

- Tror du at du er tøff!

Han rykket tilbake i forvirret overaskelse over den sterke og uventede reaksjonen.

- Du må bare ikke tro du er tøff som kommer hit med det derre forkvaklede religiøse budskapet ditt! For jeg er mye sterkere enn deg! Jeg slår og sparker hardt!

Han ble så forfjamset og satt ut av den kraftige reaksjonen at han ikke evnet å gjøre annet enn å forsvinne. Borte var den, gjennom et følelseslivsuttrykkende oppbygde selvtillitens fremførelse av avvisningen -

han bare visste instinktivt at heller ikke denne reaksjonen var noe for ham, mer sett fra et sosialt enn intellektuelt ståsted.

Han sto og pustet ut da en annen skikkelse kom gående forbi og han ropte ut:

- Alt er lidelse!

- Det der kan vi også si!

Du er ikke noe spesiell.

Han trakk ut i veikanten hvor han, som en gammel filosof på et 1600 talls bilde satte seg på en sten i ødemarken i skumringen og forsøkte å reparere de psykologiske skadene han hadde gjennomlidt. Han grunnet over saken. Overfor slike mennesker som den som hadde hatt det kraftigste utfallet til nå, var ideer, ord og argumenter nytteløse. Makt fremsto for dem som den mest naturlige form for kommunikasjon og forholdelse mellom to - og han undret på om ikke dette, denne konklusjonen var den utløsende faktor til hele hans fantasivandring.

De kunne, slik personen selv hadde uttrykket det; sparke og slå hardt. De var virkelighetens herrer.

Ingen argumenter overbeviste de og ingen fysisk eller psykisk vold rev de løs fra den trygge sosiale posisjon i den historiske virkelighet. Det kunne bare skje gjennom å manifestere seg som en mektig figur som uttrykket noe de ikke klarte å forstå eller heve seg over, psykologisk eller følelsesmessig sett; å bli noe de ikke klarte å håndtere, noe som var svært vanskelig, ettersom de hadde håndteringsnøkler og håndteringskilder, sosialt sett, for alt.

Tabuet, det var frigjøringsmetoden - men samtidig metoden til det ytterste frysende fangenskap og den ytterste nedkjølende utstøtelse. Han skulle oppdage at de aller fleste hadde litt av denne karakteren i seg.

Han løp nedover den kronglete veien forbi et veiskilt med tre pilstumper spikret på seg hvor den ene av dem ledet ham inn i en tett skog.

Der møtte han neste reaksjon på det som for ham mer og mer fremsto som et postulat, en vill påstand:

- Dette er en synd! Intet mindre enn en stor og alvorlig synd mot Gud. Du må vende om i bot og forbedre deg! Det er ennå sjanser til å unngå helvetes ild! Be bønner! Hør messer! Bruk vievann!

- Du--- det er nettopp du som er den undertrykkeren Jeg snakker om...

- Det er det mange av de andre du har møtt som også er!

- Ja, men de er ikke som deg! Personlighetstypen!--- Arketypen!---

- Så det er det og ikke ideene du reagerer på! Du diskuterer person og ikke sak!

Han følte at han mistet grepet, mer og mer, over situasjonen, og han ble kvalm og svimmel og løp av gårde leende i et desperat forsøk på å gjenopprette æren.

Det hjalp lite; selv om han forsto fra de dypere lagene av personligheten at den religiøse karakteren hadde tatt feil i at han diskuterte Person og ikke sak, hjalp det ikke på styrken i den psykologiske strukturen.

Han hadde stoppet for å hvile da neste skikkelse overmannet ham fysisk, men spesielt psykisk:

- Alt er lidelse! Det er det dumme Jeg har hørt!

Dette dreier seg om en alvorlig psykisk lidelse! Du er psykisk syk!

Du trenger hjelp! Du trenger ro og hvile! Du trenger intensiv behandling i måneder, kanskje år! Det får av oss og av oss alene!

- Jeg foretrekker å få det av meg selv!

- Det er ikke et alternativ!

Her kunne lett historien stoppet opp og beveget seg i andre retninger sosialt sett, men i og med at den foregikk på et tankemessig, følelsesmessig og deimessig plan, ble det aldri nødvendig eller mulig, selv om begge deler sikkert gjerne kunne ha skjedd.

Nå begynte han gradvis å venne seg til reaksjonenes følelseskulde og uforminskede hardhet, på hvordan styrken i dem på en negativ måte slet i følelsenes oppbygde reservoar av trygghet og stabilitet, og etterlot dem revet i to som et gulnet, forråtnet papirark.

Det ble klart for ham at neste perosn han møtte ville bli lettere og møte, nesten komme som en befrielse, med sin måte og tenke på, selv om den også, med sitt idegrunnlag og utgangspunkt var reduserende:

- Så alt erlidelse! Interessant synspunkt!

Vi, alt vi er av dyrebare og kjøre følelser og tanker, våre sterkeste tilknytninger til andre personer og dyr til og med, ofte spesielt det, er kun en biologisk funksjon. Vi er alt dette i form av en overlevelsesmaskin for genene. En metode. Tro, håp og kjærlighet er en metode. For Cellene. Vi er Celler. Det er på det nivået alt utspiller seg. Det er ingen plan utenom det. Om dette perspektivet fortøner seg skremmende og uvant er det ingenting å gjøre med det.

- Jeg forstår!

For første gang viste han lettelse.

- Men også denne reaksjonen synes meg gal.

Alt er stykkevis og delt. Alt er ett utgangspunkt.

Alt er en interesse. Også denne oppfatningen har dette mindreverdige, reduserende vedhenget til den.

Jeg deles i to.

Selv om jeg vet det er sant, muligens, jeg legger til et aldri så lite muligens, så vil jeg være mer. Noe mer enn dette.

Og om Jeg vet det er forrykthet og idioti vil jeg likevel tro på det.

Men, spurte mannen som representerte denne oppfatningen.

- Avviste ikke du tidligere de som sto for den samme oppfatningen du selv nettopp ga uttrykk for?

- JO---? Men det var Måten de gjorde det på, Jeg var ikke klar.

Jeg vil at alt skal være ved det vanlige. Jeg har fordommer mot det nye. Ialfefall noe av det. Eller mot noe av virkeligheten.

- Det er jo det samme som du beskylder virkeligheten for - grunnen til at du startet denne reisen ---

- Men det betyr jo kun at Jeg er en del av denne virkeligheten, med alle sine små feil og mangler, det ugyldiggjør vel ikke mine oppdagelser og minner og erfaringer og nedtegnelser om den?

- Nei, skulle jeg tro. Det gjør det ikke.

Erkjennelseskjeden i bevisstheten ble iverksatt og argumenter ble fremskaffet:

- Men når Jeg avviste ham, som trodde på Arvesynd og Himmel og Helvete, da har Jeg et annet utgangspunkt enn ham. Alle muligheter finnes.

Både lidelse og ekstase eksisterer. Det som gjør det ene mulig gjør det andre mulig. Og ettersom vi er flere organismer istedetfor en stor,

vil en følelse bli vår overlevelsesmaskin for genene. Bli -Ånd!

og være virkelig i seg selv, være selve -Virkeligheten!

Det vi forhodler oss til. Og siden vi er flere og ulike slåss vi -

makten blir avgjørende. Evnen til å danne flokk og samle flertall

, om det er det som gir makt, blir avgjørende. Jeg forstår.

Nå ser Jeg alt med en klarhet jeg ikke tidligere har ---

h

- Ja, svarte den fremmede ham i et neddempet tonefall, uten svingninger.
- Du ser det ikke, så det ikke, fra dypt nok nede i helvete eller høyt nok oppe i himmelen...

- Hvordan ---?

- Du ser det ikke fra den fullstendige reaksjon ---

det høyeste utsyn, det mest grunnleggende og fundamentale utgangspunkt.

Enheten, som degamle profeter ville kalt det.

Punktet der alle følelser og minner og erfaringer er oppgjorte og bevisste og ikke noe ubevisst ligger og murrer langt bak i bevisstheten.

Han brøt ut i en ekstatisk ordflom, som opplyst av tusen strålende stjerner:

- Alt er ledd, ørsmå rustne ledd som snart bryter i en erkjennelses prosess i en enorm nedgrodd festning og borgport som likevel aldri åpner seg. Små glimt, alltid kun små fragmenter av en splitte helhet, uavhengig av hvilken tidsalder vi lever i, moderne eller ei.

Altid dukker det opp noe nytt i bevisstheten et nytt utsyn, som kveler det gamle. En får aldri oversikt.

Mennesker begynte og komme ut i de tidligere tomme gatene og byen

våknet fra en, for den lidende og melankolske, tusenårig dvale,

og han dro hetten opp over hodet og forlot vitenskapsmannen.

Den siste reaksjonen bekymret ham ikke, den var bare noe han reagerte blindt og instinktivt på, som noe som var helt fjernt for ham:

- Disse påstandene om alts meningsløshet er vel nok et fåfengt forsøk fra Høyresiden i vår hjemlige politikk til å få det til å se ut som om det er ---

Mer vill han ikke høre, da var han allerede på vei bort.

Erkjennelsen sto klart for ham.

Alt i virkeligheten var et system.

Systemet var basert rundt makt.

Systemet var basert rundt frihet.

Det var grunnlagt i lidelse.

Det var grunnlagt i glede.

Store og små deler virket sammen og mot hverandre. Han ville aldri bli fri fra det som (halvveis var han jo allerede det) undertrykket hans oppdelte, splittede erkjennelsesprosess og dro den i forskjellige retninger. Ufullstendige, eller mer korrekt formulert, uoppfylte drømmer og begjær oppstått etter ubevisst prosessering av uoppgjorte følelser - som skapte mangelfull erkjennelse.

Manglende erkjennelse var kun en av bitene i bildet som forklarte hv a lidelsens årsak var. Det kunne var, det var hundrevis av andre biter.

Det var umulig for ham og finne alle.

Han måtte bare være en bit. En maktpersonlighet, et maktuttrykk, et utsyn med ideer. Slik kom han automatisk i konflikt med de andre bitene. For de ville ikke ha funnet frem til den samme som han hadde funnet frem til - og de ville reagere, for så å kategorisere, for så å bekjempe, for så å seire, gjennom den psykiske volden de kalte moral. Han kunne aldri bli noe mer en en bit i Puslespillet, livets og HHistoriens puslespill.

Og gjennom det; oppleve makt.

For makt og puslespill hører sammen.

Det er det hele.